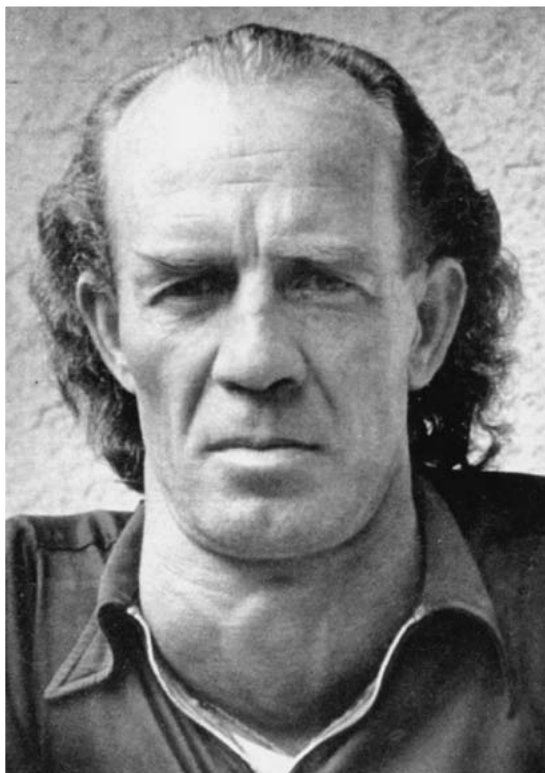

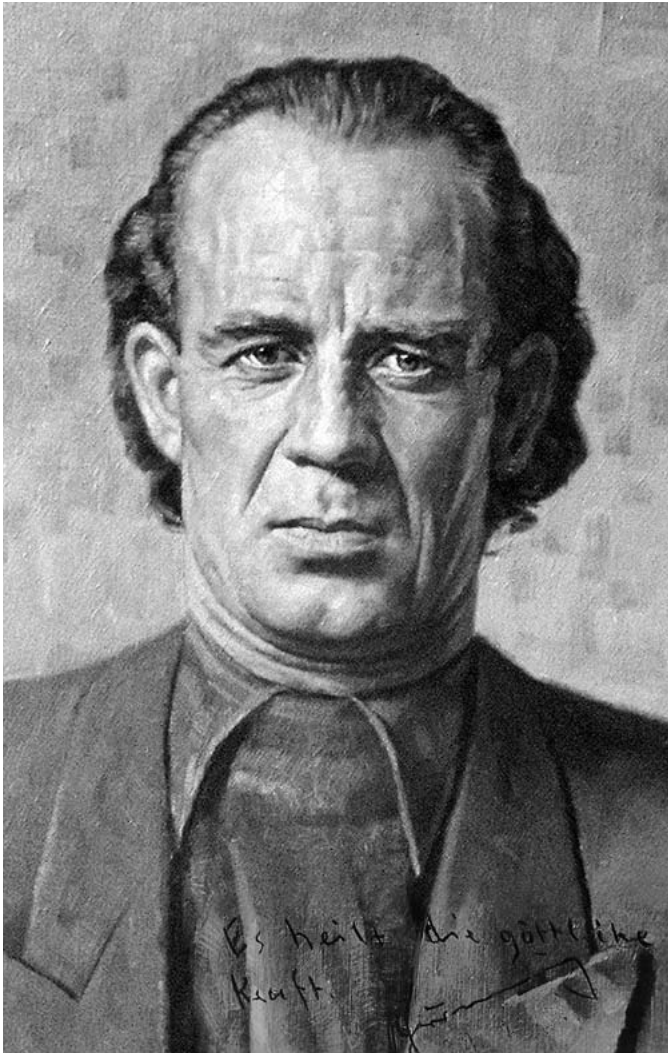
Bruno Gröning

*Ik leef,
opdat de mensheid verder
zal kunnen leven*

Grete Häusler / Thomas Eich

2e geheel nieuwe, herziene druk 2009

Bruno Gröning:

„Wie GOD liefheeft, helpt de mensen“

Bruno Gröning

Ik leef,
opdat de mensheid verder
zal kunnen leven

Een beknopte biografie door
Grete Häusler / Thomas Eich

2e geheel nieuwe, herziene druk

Grete Häusler GmbH

2e geheel nieuwe, herziene druk 2009

© Grete Häusler GmbH-Verlag

Rheindahlener Str. 78

41189 Mönchengladbach, Duitsland

Tel.: +49 2166 9599-0 – Fax: +49 2166 9599-59

E-mail: info@gh-verlag.de – Internet: <http://gh-verlag.de>

www.bruno-groening.org/nederlands

Dit werk is met inbegrip van al zijn delen auteursrechtelijk beschermd. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door vertaling, fotokopieën, microverfilming, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-3-86769-005-8 niederländisch

Oorspronkelijke Duitse uitgave:

Ich lebe, damit die Menschheit wird weiterleben können

ISBN 978-3-933344-39-7 deutsch

INHOUD

Voorwoord	7
Ie deel: Jaren van voorbereiding	9
1. Kinderjaren en jeugd	11
2. Het opdoen van ervaring in het leven	15
3. Oorlog en ontheemding	23
Ile deel: Massale stormloop	29
1. De gebeurtenissen in Herford	30
2. Alle ellende van de mensheid grijpt me aan	32
3. Lammen lopen, blinden zien	34
4. Op het balkon in Herford	39
5. De Heidelbergse clausuur	43
6. Het geval Strobel	46
7. Patiënten, behandeling, experiment	51
8. Geen charlatan	53
9. Het optreden van Bruno Gröning in het tijdsbeeld	58
10. Het Te Deum van Rosenheim	60
11. „Ik laat u weten...“	65
12. De grote ommekeer	71
IIIe deel: Weerstand en tegenwerking	79
1. „De gezondheid is niet te koop“	80
2. De „Gröning-biograaf“ Egon Arthur Schmidt	84
3. Handige wetenschappers	90
4. Profiteurs op de Traberhof	93
5. De journalist, graaf dr. Michael Soltikow	100
6. De concentratiekampcommandant Otto Meckelburg	104
7. De alternatief genezer Eugen Enderlin en de „wondergenezer“ dr. Kurt Trampler	107
8. De profiteur Rudolf Bachmann	110
9. De Gröning-Bond	113

IVe deel: Geneesverbod, proces en overlijden	119
1. De artsen van Herford	120
2. Het pamflet van dr. Weiler	124
3. De Heilpraktikerwet	132
4. „Heilpraktikerwet geldt niet voor Gröning“	136
5. Het grote proces	140
6. Inwendig verbrand	145
7. „Het gaat om alle levende wezens“	152
8. De verdere opbouw van het werk	155
9. De laatste fase – Parijs	160
 Blik in de toekomst:	
het werk van Bruno Gröning	163

*Drie termen van Bruno Gröning
blijven in de Vriendenkring onvertaald:*

Heilstrom – De goddelijke kracht die de genezing bewerkstelligt.

Einstellen – De mens stelt zich op de ontvangst van de goddelijke kracht in, neemt deze in zich op.

Regelungen – Door het binnenstromen van de kracht wordt een reinigingsproces (in het lichaam) op gang gebracht, dat zich ook kenbaar kan maken door pijn. Men wordt van de ziekte gereinigd.

VOORWOORD

Bruno Gröning was één der bekendste persoonlijkheden uit de Duitse naoorlogse geschiedenis. In 1949 stroomden tienduizenden mensen naar de plaatsen waar hij werkzaam was. Talloze genezingen vonden plaats. Lammen, blinden, stommen werden gezond. Uit de hele wereld kwamen de hulpzoekenden. Er speelden zich taferelen af zoals in onze tijd nog nooit vertoond was. Ook nu nog hebben tijdgetuigen tranen in hun ogen wanneer ze vertellen over wat er destijds gebeurde.

Wat wilde Bruno Gröning?

„Mijn taak, mijn doel gaat er naar uit, mensen te helpen, mensen te genezen.“

„Ik wil helpen en genezen. Ikzelf doe ook niets, maar ik weet, dat mij de krachten toestromen en dat ik die zo kan gebruiken om mensen te genezen.“

„Ik wil, dat u een gezond, een goed leven leidt, zo'n leven leidt, zoals God het heeft bepaald.“

„U moet weten, dat u bij elkaar hoort. U moet uw naaste liefhebben als uzelf. Dat is mijn wens, dat is mijn wil, dat dit gebeurt. Zodra dit gebeurt, dat de mensen elkaar weer vinden, dan zal hen allemaal de mogelijkheid van de hulp ten deel vallen.“

Wat zei Bruno Gröning?

„Vertrouw en geloof. Het helpt, het geneest, de goddelijke kracht!“

„Geld is macht, gezondheid is almacht.“

„Er is veel, wat niet verklaard kan worden, maar niets, wat niet gebeuren kan.“

„Er bestaat geen ongeneeslijk.“

„God is de grootste Arts.“

„Houd van het leven – God! God is overal!“

„Ik ben niets, God de Heer is alles!“

Wat deed Bruno Gröning?

„Ik roep u op tot de grote ommekeer! Komt u omhoog, en over de kloof bouw ik voor u een brug! Gaat u van de lijdensweg op de goddelijke weg! Hierop bestaat geen ongeluk, geen pijn, geen ongeneeslijk; daar is alles goed, deze weg leidt naar God terug!“

„Geef mij uw ziekte, uw zorgen en noden en al het slechte – ik neem alles!“

„Ik bouw een huis nu over de hele wereld.“

„Ik geef u het oude, het eigenlijke menselijke instinct terug. Dan hebben wij alles, dan zullen wij hier op deze aarde, om het even welke godsdienst, om het even welke natie, de vrede hebben. Dat is de zegen van God! U moet alleen maar verder ontvangen, en dit moet verder verbreid worden.“

Wie was Bruno Gröning?

„Ik ben alleen maar een werktuig van God. Aan mij ligt niets, ik wil geen geld voor mijn hulp, ik voer alleen de bevelen uit, die God mij geeft, ik kan niet anders handelen dan God het mij ingeeft!“

„Gezondheid is niet te koop, deze is een geschenk van God! Wie het hoge geluk had zijn gezondheid door mij terug te krijgen, die danke God altijd uit het diepst van zijn hart, ik ben alleen maar Zijn werktuig en dienaar.“

„Ik ben niet Gröning. Mensen hebben aan mijn lichaam deze naam gegeven. Wie ik echter in werkelijkheid ben, dat zullen de mensen pas erkennen, wanneer ik met mijn lichaam niet meer hier zal zijn.“

„Ik ben steeds weer de mens, die rust en vrede op deze wereld zaait en ook zal oogsten.“

IE DEEL

JAREN VAN VOORBEREIDING

Bruno Gröning werd in mei 1906 in Danzig geboren. Hier beleefde hij zijn kinderjaren, jeugd en adolescentie. Hier deed hij de indrukken op, die hem voor zijn latere taak hebben voorbereid.

Een gedicht van Martin Damß beschrijft de stad Danzig en in overdrachtelijke zin ook het wezen van Bruno Gröning:

„Rotsachtige poort van baksteen en hout,
bakermat der schepen en weegschaal der lasten,
machtige nek, in dienende trots,
geduldig gebogen over boorden en masten.

Torenhoofd, geheid in het vurige licht,
helm als luifel en bedekt het voorhoofd,
schouders gebogen door de keten der plicht,
hemels omkranst door de glans van 't gesternte.

Wapen der kracht van eik en steen,
symbool van 't aardse bestaan als teken:
geduldige drager der lasten te zijn,
allen te dienen – en op niemand te lijken.“

Het stadswapen van Danzig

1. Kinderjaren en jeugd

In Oliva, een voorstad van Danzig, dicht bij de zee en de grote bossen, woonde het gezin Gröning. Bruno Gröning schreef in 1956 in zijn levensloop over zijn kinderjaren:

„Ik (...) werd als 4e kind van 7 broers en zussen van het echtpaar August Gröning en Margarethe op 31.05.1906 in Danzig Oliva geboren. Mijn vader was metselaar. (...)

Gedurende mijn kinderjaren en jeugd, die ik in het ouderlijk huis doorbracht, constateerde ik steeds vaker bijzondere gaven, die – van mij uitgaande – ervoor geschikt waren kalmerende of genezende invloed op mensen en dieren uit te oefenen.

Reeds als klein kind werden in mijn bijzijn zieke mensen van hun klachten vrij en kinderen evenals volwassenen werden bij opwinding of ruzie door enkele woorden van mij volkomen rustig. Ik heb ook als kind kunnen vaststellen, dat dieren, die gewoonlijk als schuw of ook als kwaadaardig golden, zich tegenover mij goedmoedig en tam betoonden. Mijn verhouding tot het ouderlijk huis was daardoor vreemd en gespannen. Ik streefde al gauw naar volledige zelfstandigheid om uit de omgeving van het ‚verkeerd-begrepen-zijn‘ door mijn familie weg te komen.“

Als klein kind al liep hij vaak van huis weg. Wat hij daarbij beleefde, beschreef hij in een met de hand geschreven tekst uit het jaar 1949:

„Ik ging steeds verder en heb hierbij een heel helder beeld. De natuur, de dieren, mijzelf en de mensen zag ik als een goddelijk wezen op deze aarde, die ik ook als goddelijk ondervond. Hierbij kreeg ik de gedachte: God – en zei bij mezelf: God, wat is het toch goed bij U, hier wil ik

altijd blijven. Thuis bij mijn ouders alsook bij de andere mensen, is het niet zo mooi, ook niet zo rustig. De meeste mensen zijn heel slecht. Hier wil ik blijven, en hoef ik voor de slechte mensen niet meer bang te zijn.

Daarop werd me duidelijk, dat de dieren zich ook wegens de slechte mensen in het bos ophouden. Het duurde niet lang, of ik voelde me geborgen, beter dan bij mijn ouders thuis, want hier was ik niet zo alleen. De dieren hebben plotseling alle schuwheid voor mij verloren, werden heel vertrouwelijk, kwamen naar mij toe, lieten zich aaien. Ik sprak tegen alle dieren. Kortom, wij hebben elkaar heel goed begrepen, ze begeleidden mij door het bos, en wij werden steeds grotere vrienden.

Zo bleef ik enkele dagen en nachten in het bos, tot ik door mensen werd opgepakt en naar mijn ouders gebracht. Hier kreeg ik heel veel harde klappen en werd bij dat alles in een kamer opgesloten. Om de slaag heb ik nooit kunnen huilen, daar ik de klappen niet als pijn ervoer, hoewel mijn lichaam vaak bont en blauw geslagen werd. In elk geval duurde de gevangenschap in het ouderlijk huis niet lang, omdat ik me zeer snel en vaak hieruit bevrijdde. Het bos en mijn vrienden, de dieren, waren zo sterk, dat ze mij steeds weer naar zich toetrokken.

Er tussendoor kreeg ik vaak de gedachte in het bos: Zijn de mensen ook niet je vrienden? Ja, waarom loop ik dan steeds weg van de mensen? Weer een inzicht: De dieren zijn bang voor het kwade in de mensen, maar ik ben niet bang, want ik ben sterker dan het kwade. Dat ik sterker ben, wil ik alle mensen laten zien. Zo klein als mijn lichaam nog was, maar ik voelde me eenvoudig sterker dan alle mensen.

Van toen af aan, mijn lichaam was goed tweeënhalf jaar oud, trok het me naar de mensen, die door het kwade

overweldigd waren. Het kwade had het lichaam, wat mensen ziekte noemen, afgebroken en weer kwam er een gedachte, toen ik voor een ziek mensenlichaam stond: Uit het lichaam van enkele dieren is de ziekte toch verdwenen, toen ik zachtjes tegen mezelf zei: ‚Lief diertje, je zult gauw weer een gezond lichaam hebben.‘ En zo gebeurde het ook. Bij de mens is het toch niet anders. Toen de gedachte bij mij vastlag, werd het lichaam van de mens vrij van alle klachten. Zo werd ik voortdurend door zieken direct aangetrokken, want in alle woningen, waar ik plotseling verscheen, waren zieke mensen, tegen wie ik steeds weer alleen maar zei: ‚Je bent toch niet meer ziek.‘ Ofwel, wanneer enige van hen zeiden: ‚Hij zal sterven,‘ zei ik kort: ‚Nee, die sterft nog lang niet, hij wordt weer gezond!‘ Bij iedere zieke was ik maar heel kort, terwijl ik bij de zieke kwam en het reeds genoemde kort en zachtjes tegen de zieke zei, waarop ik elke keer bliksemsnel verdween.“

In een kranteninterview voor „Das Neue Blatt“ in 1957 vertelde hij:

„Reeds als kind verzette ik me tegen alle boosaardigheden. Ik kon deze eenvoudig niet dulden. Alles in mij verweerde zich daartegen. Men noemde mij soms ook indertijd al een zonderling, die koppig zijn wil wilde doorzetten.

Vreemd genoeg trokken mij reeds toen steeds weer ziekten en zieke mensen aan. Het was een eigenaardige aantrekkingskracht, die mij naar hen leidde. Vreemd genoeg voelden deze mensen zich echter in mijn aanwezigheid beter. En meer dan eens moest ik horen: ‚Blijf hier, mijn jongen, je laat mij mijn pijn vergeten.‘ Toentertijd gebeurde het dan ook, dat ik vrijpostig tegenover bekenden en artsen zei: ‚Hij wordt weer gezond! De ander echter redt het niet!‘ Men schudde het hoofd en vroeg mij, hoe ik aan

deze opvatting kwam. Maar daarop kon ik geen antwoord geven. Ik voelde het nu eenmaal zo in mij.

Dit gevoel was het ook, dat mij tijdens de eerste wereldoorlog steeds weer naar de gewonden in de Danziger lazaretten dreef. Ik was spoedig een overal bekende gast. Op school werden mij deze uitstapjes heel kwalijk genomen. Ja, men dreigde zelfs, omdat ik daarbij nu eenmaal de les verzuimde, mij in een opvoedingsgesticht te stoppen.

Dat allemaal heeft mijn drang om te helpen niet belemmerd. De nood was toen in de 20-er jaren in Danzig zeer hoog. Met enkele kameraden heb ik daar een jongerenvereniging opgericht, om door inzameling van kledingstukken en voedingsmiddelen en giften in geld de armsten te helpen.“

In zijn levensloop van 1956 gaat hij verder:

„Ik bezocht de basisschool. Toen ik daar vanaf was, ging ik een handelsopleiding volgen. Hier was ik tweeënhalfjaar. Deze opleiding moest ik echter op wens van mijn vader daarom opgeven, omdat het mijn vaders wens was, dat ik een bouwvak moest leren. Ik volgde de wens van mijn vader op en leerde het timmermansvak. Tot een afsluiting door een examen kwam het echter niet, omdat er destijds in Danzig grote werkloosheid heerste. Op grond hiervan moest ik een kwart jaar voor beëindiging van de leertijd zonder eindexamen mijn plaats als leerling opgeven, want de firma, waarbij ik in de leer was, moest wegens gebrek aan opdrachten sluiten.“

2. Het opdoen van ervaring in het leven

Bruno Gröning schrijft verder:

„In 1925 lukte het me een bouwbedrijf en meubelmakerij op te richten en me zelfstandig te maken. Na bijna twee jaar stopte ik met deze bezigheid en werkte als fabrieksarbeider en los werkman tot 1943. Zo werkte ik in een chocoladefabriek, bij de post in Danzig, ook als telegrambesteller ongeveer negen maanden en bij de firma Siemens en Halske als zwakstroommonteur. Hier heb ik het meeste werk zelfstandig uitgevoerd. Al deze werkzaamheden heb ik met interesse verricht, en vooral ging het mij erom, praktijkervaring op te doen, waarbij ik het weten en kunnen van de mensen in alle levensomstandigheden en alle lagen van de bevolking kon bestuderen en ervoer, hoe de mensen hun leven vorm gaven. Ik zocht niet alleen de armsten der armen, maar ook de rijksten der rijken, om te leren kennen hoe ze leefden. Een privé-leven, zoals men dat in de gewone zin verstaat (bioscoopbezoek, cafébezoek, kaartspel, enzovoort) interesseerde me niet.“

Op een andere plaats beschreef hij het als volgt:

„Ik heb in de tijd die daarop volgde in Danzig niet alleen als timmerman gewerkt, maar ook als meubelmaker, schilder en bankwerker. Tijdelijk werkte ik ook bij de firma Siemens en bij de post. Het lag mij ook na aan het hart mijn medemensen in enkele gevallen in rechtsaangelegenheden bij te staan. Met het nationaalsocialisme had ik geen affiniteit. Ik werd eens kort in de NSBO opgenomen. Wegens mijn opvattingen werd ik vervolgens echter weer na korte tijd ontslagen.“

In zijn levensloop van 1956 gaat hij verder:

„Vooral ging het mij erom, praktijkervaring op te doen, waarbij ik het weten en kunnen van de mensen in alle levensomstandigheden en alle lagen van de bevolking kon bestuderen.“

„Op de leeftijd van 21 jaar trouwde ik met Gertrud Cohn uit Danzig. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen voortgekomen, die intussen gestorven zijn.“

In een levensloop uit 1952 beschreef hij wat dit huwelijk voor hem betekende:

„Het bleek helaas snel, dat mijn vrouw geen enkele binding had met de bijzonderheden en het streven, wat buiten mijn kostwinning lag. Zij probeerde mij te hinderen in mijn vrije bezigheid andere mensen te helpen respectievelijk hen te genezen, en dus trad ook hier weer de spanning op zoals vroeger in het ouderlijk huis, omdat ik in een primitieve kleinburgerlijke baan gedwongen moest worden.“

In de levensloop van 1956 komt hij weer over zijn bijzondere gave te spreken:

„Al heel vroeg liet zich bij mij een bijzondere aanleg zien, op mens en dier rustgevend en genezend te kunnen inwerken, zoals dat bij sommige mensen sinds onheuglijke tijden vaak het geval is. Deze werking was bij overeenkomstig begaafde personen zo sterk, dat psychische en lichamelijke stoornissen, die door andere geneesmethoden niet meer te beïnvloeden waren, helemaal genazen of wezenlijk verbeterden.“

Uit deze tijd zijn al de eerste berichten over genezingen aanwezig. Zo zei bijvoorbeeld Charlotte Adam in 1949 in een plechtige verklaring:

„Ik ken de heer Gröning sinds 1928 uit mijn geboorteplaats Danzig. De heer Gröning heeft zich destijds al voor geestelijke dingen geïnteresseerd en mensen geholpen en genezen. Mij zijn ongeveer 20 gevallen bekend, die ook succes hadden. (...) Ook kan ik veel bewijzen geven, waar de heer Gröning kinderen geholpen heeft, bijvoorbeeld bij verlammingen en [bij degenen] die niet konden horen en zien. In alle gevallen is het goed gelukt. Wijzelf en de mensen die hij geholpen heeft, staan ook nu nog voor een raadsel. Wij hebben ons er vroeger steeds het hoofd over gebroken, hoe zoiets kon.“

Max Bruhn was in Danzig een vriend en buurman van Bruno Gröning. In 1955 schreef hij een uitvoerig bericht over deze tijd. Hier een klein uittreksel:

„Bruno Gröning heeft toen al nooit aan zichzelf gedacht, maar zijn opperste gebod gold zijn medemensen, hen te helpen en nieuwe kracht te geven. Het was hem volkomen onverschillig of iemand de wens had gezond te worden of andere hulp nodig had, of dat hij onschuldig met de bestaande wetten in conflict was gekomen.“

„Bruno Gröning heeft toen al nooit aan zichzelf gedacht.“
Max Bruhn in 1955

Zo menig keer heeft hij van zijn slaap, van zijn verdienste afgezien. Voor hem bestond er slechts één ding: helpen.

Er werd hem destijds al vaak gevraagd naar zieken te gaan, die hem, ja zelfs 's nachts, om hulp smeekten. Maar nooit heeft hij, ongeacht wat het was, ook maar één enkele cent daarvoor aangenomen. Integendeel, hij heeft zelfs nog zijn laatste geld dat hij bezat aan deze mensen gegeven. Zelfs wanneer iemand voor de één of andere daad bedankte, wees Bruno Gröning de dank af en zei onder andere, dat deze de dank daardoor kon tonen, dat hij ook bij zijn medemensen het goede deed. In veel geval-

len mocht ik zijn begeleider zijn en mij van zijn daden overtuigen. (...)

Dus wil ik hierna slechts twee gevallen van evenzovele beschrijven. In het eerste geval betrof het zijn zuster Maria. Ze kreeg borstkanker en nadat de artsen dit hadden vastgesteld, was er maar één oplossing, de borst af te zetten. Deze operatie zagen de artsen als zeer dringend en zou op zijn laatst binnen drie dagen uitgevoerd moeten worden. Wat echter ging er nu in het innerlijk om, in de ziel van zijn zuster? Ze voerde een innerlijke strijd. Haar omgeving, daarbij het vele kwade, weerhield haar ervan naar haar broer te gaan. En toch kwam ze op zekere dag bij hem. Ze wilde met hem spreken. Dat was weliswaar de eerste stap om zich van al het kwade los te maken, maar ze kon zich niet helemaal vrij maken. Ze zei, dat ze toch nog een keer naar de arts wilde gaan. Haar broer, Bruno Gröning, zei alleen, dat ze dat kon doen, maar dat hij er vast van overtuigd was, dat zij de weg naar hem toch weer zou terugvinden. En zo gebeurde het. Op de dag voor de reeds geplande operatie kwam zijn zuster, Maria, 's avonds laat weer bij haar broer, Bruno, en vroeg om zijn hulp. Hij, haar broer Bruno, zei in mijn tegenwoordigheid glimlachend: ‚Ik vind niets kwaads meer in je borst. Je kunt morgen rustig naar de arts, respectievelijk artsen gaan en vraag om een grondig onderzoek voordat ze tot een operatie overgaan. Deze artsen zullen na een grondig onderzoek precies dat vaststellen, wat ik je zojuist heb gezegd.‘

De volgende middag al kwam de zuster, Maria, naar haar broer Bruno en bevestigde, zoals Bruno het de voorgaande dag al gezegd had. De artsen stonden voor een groot raadsel door te zeggen, dat hier een groot wonder was gebeurd. Ze hebben er lang over gesproken en brachten steeds weer

deze bewondering tot uitdrukking door te zeggen: ‚Hier is iets gebeurd wat wij niet kunnen verklaren. Er bestaan dingen tussen hemel en aarde, die wij mensen niet kunnen verklaren.‘ (...)

Ook wil ik nu een ander geval weergeven, dat mijn eerste vrouw overkwam. Het gebeurde in hetzelfde huis bij Bruno Gröning, want wij woonden immers bij hem in. Mijn eerste vrouw kreeg keelontsteking. Ze kreeg hoge koorts, sterke inwendige zwellingen en ze dreigde te stikken. Sinds enkele dagen was zij onder behandeling bij dr. Hollatz. De toestand werd steeds slechter, zodat de arts ernstige bedenkingen kreeg. Mijn vrouw wist, dat Bruno Gröning kon helpen, als het geloof aanwezig was. Ik heb haar gevraagd of ik Bruno Gröning om zijn hulp mocht vragen. Maar zij wees het af, want zij had het ware geloof nog niet bereikt, integendeel, zij hoopte nog steeds op de hulp van de arts. Ik heb echter toch met Bruno Gröning gesproken en hij zei me, dat hij onmiddellijk zou komen als mijn vrouw het geloof gevonden had en zij hem zelf om zijn hulp zou vragen. En dat gebeurde ook hier.

Ikzelf moest op de bewuste dag van huis weg. In die tijd nam de inwendige zwelling zo toe, dat de verstikkingsdood nabij was. In haar laatste uur, als ik het zo mag noemen, vond zij het geloof. Het was de doodsangst, en zij voelde, dat een Bruno Gröning toch zou helpen. Daar zij niet meer kon spreken, klopte zij met haar laatste kracht op de muur van de kamer, want ze wist dat Bruno Gröning op die dag thuis was. In dezelfde minuut greep Bruno Gröning dan ook in, betrad de kamer en vond mijn vrouw in het stadium van de verstikkingsdood. Haar gezicht was ondertussen blauw geworden. Zij kon alleen nog met een zwak gebaar op haar keel wijzen. En het wonder gebeurde. Na een paar seconden was er een

teruggang van de inwendige zwelling te registreren, en meteen zette nieuw leven in.

De volgende dag stond ze op en ging naar dr. Hollatz. De arts, die de toestand van mijn vrouw immers kende, kon zich nauwelijks beheersen. Na het onderzoek zei hij alleen maar, dat er voor hem hier iets onverklaarbaars gebeurd was, want op grond van de ziekte-toestand was het onmogelijk dat ze, in woorden uitgedrukt, gezond was. Het bleef voor hem een raadsel en er was hier een groot wonder gebeurd, dat hij niet kon verklaren.“

In een geschrift van 1950 beschreef Bruno Gröning zijn werken in Danzig:

„Dat mijn openbaar werken vanaf maart 1949 veel mensen verbaasd deed staan, is me duidelijk. Velen vroegen zich af: Waarom is Gröning niet al eerder opgedoken?

Mijn antwoord is, dat ik immers al 43 jaar leef en dat ik dat, wat ik nu in de openbaarheid doe, al sinds mijn kinderjaren gedaan heb. Alleen heb ik er sinds lange tijd alles aan gedaan om niet in de publiciteit getrokken te worden. Ik had al veel eerder geprobeerd, telkens in kleine kring, de mensen als volgt duidelijk te maken, dat ik iemand kende (Ik sprak er destijds niet over, dat ik dat was, maar schoof mijn gave op een onbekende derde af.) die, zonder medicijnen gestudeerd te hebben, uit eigen kracht bijna alle zieken kon genezen. Mijn toehoorders hielden me echter steeds voor een fantast, slechts heel weinigen hebben mij toentertijd kunnen begrijpen.

Van tijd tot tijd was ik in de gelegenheid een zieke aan te treffen en deze, zonder dat hij er iets van merkte, door woorden, aanraken van een ziek lichaamsdeel of ledemaat of door een aan hem door mij overhandigd voorwerp, de ziekte weg te nemen. Later merkte ik, dat ik in dezelfde tijd in staat was niet een enkele, maar ook verscheidene

zieken te helpen en dat deze, laten wij zeggen soort behandeling*, voor mij helemaal niet moeilijk was. In alle stilte werkte ik voortdurend verder en nauwelijks één van mijn pogingen bleef zonder succes. De kleine kring mensen, bij wie ik indertijd kwam, was natuurlijk verbluft en kon het niet begrijpen, wat hier gebeurde. Verstandelijk is het ook niet te vatten.

Zieken, die hulp van mij gekregen hadden, erkenden en getuigden van het feit, zonder dat zij er een verklaring voor konden geven. De tijd en daarmee de opeenstapeling van de genezingen maakten mij tot een ‚grootzender‘. Steeds meer mensen ontvingen de genezende golf. Ik geloof wat mij betreft te kunnen beweren, dat ieder een ontvangstation voor deze golf bezit, alleen moet de mens weten, wat hij wil ontvangen. Zeker waren er ook vroeger kleine genezende zenders, alleen waren deze volgens mij in hun kracht beperkt, werden niet ontwikkeld, maar wegens hun zwakte verdrongen en gingen ook achteruit.

Om het kort te maken, zou ik vergelijkenderwijs willen zeggen, dat ik het ontvangstapparaat bij de mensen heb opgespoord en in staat ben het menselijke organisme zogezegd te reviseren. Voor mensen, die door mij genezen werden, is dit een vanzelfsprekendheid zoals de radio.“

* zie bij de begrippen behandeling, patiënt enz. het hoofdstuk „Patienten, behandeling, experiment“, IIe Deel, hoofdstuk 7, p. 51

3. Oorlog en ontheemding

In zijn levensloop van 1956 gaat Bruno Gröning verder:

„In 1943, toen ik 37 jaar was, werd ik voor de militaire dienst opgeroepen. Wegens mijn opvatting kwam het tot wrijvingen. Zo werd mij bijvoorbeeld de krijgsraad in het vooruitzicht gesteld, want ik had de uitlating gebezigd: ‚Of jullie me nu naar het front sturen of niet, ik schiet toch geen mens dood.‘ Ik kwam echter tenslotte toch aan het front.

In 1944 raakte ik door een granaatscherf aan mijn rechter dijbeen gewond. Hierdoor kwam ik in het vaderlandse militaire hospitaal, werd echter, voordat ik genezen was, op Duitse bodem weer in de strijd tegen de Russen ingezet en raakte in maart 1945 in Russische krijgsgevangenschap. In december 1945 werd ik uit Russische krijgsgevangenschap naar West-Duitsland ontslagen.

In de Russische gevangenkampen heb ik me op allerlei manieren voor de gevangen kameraden ingezet, waarvoor ik driemaal naar het bureau van de Russische commandant voor verhoor ben gebracht; in één geval dreigde men mij neer te schieten. Onder andere verlangde ik ook, dat onze Duitse gevangenen op zijn minst als het vee moesten worden behandeld, want de behandeling van de gevangenen was toen veruit slechter dan die van het vee. Ook hier was het mij herhaaldelijk vergund, zieke kameraden in schijnbaar hopeloze toestand hulp en verlichting te verschaffen.“

Op een andere plaats beschreef hij het zo:

„Zowel in mijn diensttijd alsook in de gevangenschap bereikte ik bij zieke kameraden genezingsuccessen, maar was natuurlijk door de uiterlijke omstandigheden systematisch werk en het verdiepen hiervan onmogelijk.“

In een interview met het tijdschrift „Das Neue Blatt“ in 1957 beschreef hij zijn inspanningen om zijn kameraden te helpen:

„De armsten te helpen, was ook mijn doel, toen ik na de ineenstorting met veel landgenoten in een Russisch gevangenkamp zat. Het was een harde tijd, want het ontbrak ons aan het noodzakelijkste. Mijn kameraden echter zullen u bevestigen, dat ik toentertijd geen moeite geschuwd heb om hun en ons aller lot te verbeteren.

Zo heb ik het niet alleen doorgezet, dat wij toen in het kamp de scheuten van jonge planten verzamelden en daaruit een thee met vele werkzame stoffen zetten, maar ik heb ook meegeholpen alle mogelijkheden te organiseren – met en zonder toestemming van de Russen – om onze ambachtelijke bekwaamheden tot de verbetering van onze situatie in te zetten.“

In zijn levensloop van 1956 gaat hij verder:

„Na mijn ontslag uit de krijgsgevangenschap in 1945 ging ik in Dillenburg wonen en haalde mijn vrouw, die als vluchteling in Sleswijk onderdak gevonden had, bij me. Om ons levensonderhoud te verdienen nam ik elk werk aan, dat me in de naoorlogse tijd werd geboden.

In West-Duitsland heb ik samen met vluchtelingen uit het Sudetengebied de hulporganisatie voor ontheemden in het leven roepen. Ook behoorde ik tot de woningcommissie, want ik voelde me opnieuw verplicht de mensen te helpen.“

Ook daarover liet hij zich uit in het interview met „Das Neue Blatt“:

„Dat [hij toont de reporter zijn paspoort, dat hem als vluchtelingenhelper identificeert] was dan de volgende fase na de gevangenschap. Ondanks verbod van de Amerikanen organiseerde ik toen met enkele helpers in veel,

veel gemeentes in Hessen een hulporganisatie voor ont-heemden. Ik geloof, dat deze gebrekkig geïmproviseerde hulp toentertijd voor veel vluchtelinggezinnen het eerste lichtpuntje na een harde, meedogenloze tijd was.“

In zijn levensloop van 1952 beschrijft hij hoe het ook in West-Duitsland weer tot genezingen kwam:

„Na de geldzuivering, toen alles weer tot rust kwam en zich stabiliseerde, ging ik mij weer met mijn taak bezighou-den, zieke mensen te genezen; deze keer met de bedoeling niet meer mijn missie op te geven en alles in het werk te stellen om een legaal werkterrein voor mijn taak te vinden. Ik maakte mij in het begin minder hoofdbreken over het theoretische en officiële deel, dat hiermee verbonden was, en ging door mij aan mijn zaak volledig te wijden.“

Ook uit deze tijd zijn er al succesberichten aanwezig, zoals bij-voorbeeld van Elisabeth Janssen uit Duisburg (februari 1949):

„Bij het verplegen van mijn buurvrouw, die geparalyseerd was, leerde ik de heer Gröning kennen. De arts dr. Wink maakte ons op de heer Gröning opmerkzaam. Tijdens zijn tweede bezoek bij mijn buurvrouw op 24.02.1949 klaagde ik tegen hem, dat mijn dochter in Ruhrort griep had en liet hem ook mijn kleinkind zien, dat ook met de griep begon-nen was. De koorts week meteen bij het kind door een korte behandeling* en het hoesten hield dezelfde avond nog op. Van mijn dochter had ik alleen een foto bij me. De heer Gröning behandelde* mijn dochter op deze foto en verze-kerde mij, dat de koorts haar om 20:00 uur zou verlaten. Toen ik op 25.02 bij mijn dochter kwam, was ze volkomen vrij van koorts en wel sinds de avond ervoor. Wij zijn de heer Gröning heel dankbaar en hopen nog vaker op zijn hulp.“

* zie bij de begrippen behandeling, patiënt enz. het hoofdstuk „Pati-enten, behandeling, experiment“, IIe Deel, hoofdstuk 7, p. 51

Bij een ander bericht uit die tijd is de handtekening onleesbaar:

„Ik was getuige van het volgende voorval: Mijn zuster, mevrouw Heise, in Brackwede, is al 17 jaar ziek. Ze lijdt aan de ziekte van Basedow, waaraan ze ook al geopereerd werd. Door deze ziekte en veel medicijnen slikken is het lichaam geheel vergiftigd en dat had allerlei ziekten tot gevolg. Ze lijdt aan zenuwontstekingen in de rug en in de benen, heeft ernstig hartfalen, maag-, lever- en galaandoening en voortdurende hoofdpijn en angstgevoel in de keel. Sinds 17 jaar is ze voortdurend onder medische behandeling, tot nog toe echter zonder succes. Nu leerde ik via kennissen de heer Gröning kennen. Met hem ging ik naar mijn zuster. Hij herkende meteen, zonder enige informatie vooraf, de ziekten van mijn zuster en noemde haar de plekken van haar lichaam die pijn deden en droeg de pijn zelfs over op mijn vader die naast haar zat, en op een andere getuige. Aan het einde van de behandeling* voelde mijn zuster zich vrij van pijn en kon zelfs zonder pijn de trap op en af gaan, wat voor die tijd heel bezwaarlijk voor haar was. Het grensde bijna aan een wonder; het is voor ons onbegrijpelijk, hoe zoiets mogelijk kan zijn.“

Een ander bericht uit die tijd, weer uit Duisburg:

„Had het grote geluk op 30.01.49 de heer Gröning te leren kennen. Mijn dochter, die door kinderverlamming al negen jaar een verlamd rechterbeen heeft, werd door hem behandeld*. Tot nu toe is mijn dochter zesmaal door de heer Gröning behandeld*. Zichtbare tekenen van genezing zijn aanwezig. Het was mij vergund van verschillende zware gevallen getuige te zijn. Eén bijzonder geval zou ik eruit willen halen. Een jongeman, die door de heer Gröning

* zie bij de begrippen behandeling, patiënt enz. het hoofdstuk „Patienten, behandeling, experiment“, IIe Deel, hoofdstuk 7, p. 51

in mijn huis behandeld* werd, liet hem de foto van zijn schoonvader zien, die aan open tb leed. Vanuit mijn woning behandelde* de heer Gröning de tb-patiënt aan de hand van de foto. Hij zei tegen de jongeman om tegen zijn vader te zeggen, dat deze op zijn lichaam moest letten. Nadat de jongeman mijn woning verlaten had, zei de heer Gröning tegen mij, wat er met de zieke zou gebeuren. Na 12 uren kwam de jongeman de volgende morgen bij me en zei alles precies zoals de heer Gröning het de avond ervoor tegen mij had gezegd. Ben graag bereid elk door mij bijgewoond geval te beschrijven. Dit alles opgeschreven hebbend: verklaar ik plechtig, getekend Winkels.“

Bij zulke gebeurtenissen was het slechts een kwestie van tijd, tot de openbaarheid een fenomeen als Bruno Gröning zou opmerken. In maart 1949 was het dan zover.

* zie bij de begrippen behandeling, patiënt enz. het hoofdstuk „Patienten, behandeling, experiment“, IIe Deel, hoofdstuk 7, p. 51

„Wie het hoge geluk had zijn gezondheid door mij terug te krijgen,
die danke GOD altijd uit het diepst van zijn hart, ik ben alleen maar
Zijn werktuig en dienaar.“